

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Jessica Gilmore

Emlékszem a szerelemre

Barbara Wallace

Kiút a sötétségből

Miranda Lee

A házvezetőnő

Nina Singh

A szerelem városa

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jessica Gilmore, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Winning Back His Runaway Bride* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Barbara Wallace, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Reunited with Her Blue-Eyed Billionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Miranda Lee, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Billionaire's Cinderella Housekeeper*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Nilay Nina Singh, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *Her Inconvenient Christmas Reunion* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 67. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-936-5

Kép: Shutterstock

Az Arany Júlia a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jessica Gilmore

Emlékszem a szerelemre

1. FEJEZET

– Ki volt az, Charlie?

– Csak a postás.

Charlotte Samuels a kezében tartott nagy borítékra nézett, amelynek nyugtáját az imént írta alá, és remélte, hogy a hangjában lévő remegést nem lehet észrevenni.

– Ó, az új ruhám? Már attól félttem, hogy nem érkezik meg időben. – Phoebe kisietett az előszobába, és ott megállt. Aggódva nézett Charlie-ra. – Minden rendben?

– Igen, persze. – Charlie rájött, hogy a hangja kissé élesen csattant, és mosolyt kényszerített az arcára, miközben unokatestvére, egyben legjobb barátnője és lakótársa felé fordult. – Nem a ruhád, csak a papírok.

– A papírok?

– Igen, a válási papírok.

Charlie megpróbált közömbösnek tűnni, de szánalmasan kudarcot vallott.

Phoebe vetett egy gyors pillantást a borítékra.

– Máris? Még csak néhány hét telt el azóta, hogy te és Matteo...

Elhallgatott, mire Charlie azonnal megszólalt, hogy megtörje a kínos csendet. Mert ha tovább beszél, talán meg tudja győzni magát és Phoebe-t is arról, hogy minden rendben van. „Soha ne nézz vissza!” – ez volt a mottója, ami most még inkább érvényes, mint valaha.

– Nos, ismered Matteót. Ha a fejébe vesz valamit, véghez viszi.

Beleértve azt is, hogy segít neki a válás gyors lebonyolításában. Ennél már csak a házasságot kötötték meg gyorsabban.

– De ez jó, nem igaz? Már szabad nőként utazhatsz el. – Phoebe biztatóan rámosolygott az unokatestvére.

– Igen... igen.

Természetesen mostantól utazhat, és utazni is fog, gondolta Charlie. Talán ezek a hivatalos dokumentumok meggyőzik majd az ostoba szívét, hogy kövesse a józan ész szavát, és fogadja el, hogy ripsz-ropsz megkötött házasságának immár vége.

– Mindenesetre jól halad a dolog. A bíró hamarosan kimondja a válást. Matteo hajlandó elismerni, hogy a viselkedése elfogadhatatlan volt, ahogy az ügyvédem és én javasoltuk neki. Ha minden a terv szerint halad, mire visszatérek, olyan lesz, mintha a házasságom soha nem is létezett volna.

Attól kezdve valóban előrenézhet. Mert nem kis teljesítmény egy házasságot alig egy év után befejezni. De a barátai véleményével ellentétben a válópert nem hirtelen felindulásból kezdeményezte, hanem ez volt a legjobb, amit tehetett.

Phoebe még egy gyors pillantást vetett a borítékra.

– Van egy ötletem. Legyen a búcsúbuli helyett válási parti!

– Válási parti? – Charlie az orrát ráncolta. – Nem ízléstelen egy kicsit?

Most az egyszer nem ünnepelni akart, hanem minél gyorsabban elhagyni az országot. Csak remélni merte, hogy amikor visszatér, a városban már senki sem fog beszélni a tönkrement házasságáról, és beléphet egy boltba anélkül, hogy mindenki megbámulná.

– Egyáltalán nem – jelentette ki Phoebe határozottan. – Elvégre muszáj, hogy valami jó is származzon ebből a házasságból, még ha csak egy buliról van is szó. Egyébként még mindig úgy gondolom, hogy el kellett volna fogadnod a végkielégítést.

Charlie felsóhajtott. Tudta, hogy nem Phoebe az egyetlen, aki szerint örültség volt, hogy csak azt vitte magával ebből a házasságból, amit hozott. Elvégre Matteónak bőven lenne pénze, hogy akár több exfeleséget is eltartson. De nem a pénzéért ment hozzá, hanem szerelemből.

Sóhajtva megrázta a fejét.

– Nem tehettem meg, Phoebe. Úgy éreztem volna, hogy eladom magam.

– Csak remélni tudom, hogy az elveidből ki tudod fizetni a számláidat – válaszolta rosszállóan az unokatestvére, mire Charlie felnevetett.

– Ne aggódj, nem fogok éhen halni! Végül is, hála a nagyinak, van tető a fejem felett. – Még ha kicsit kínos is, hogy huszonnyolc évesen még mindig a nagymamájával él. – És biztos vagyok benne, hogy plusz tanítási órákat is kaphatok. Nincs szükségem milliókra, és valószínűleg kezdettől ez is része volt a problémának.

De a fő gond az volt, hogy Matteo gyakorlatilag soha nem volt vele. Egyértelműen munkamániás volt, aztán meg két kézzel szórta a pénzt, ami egy idő után elviselhetetlenné vált a lány számára.

– Csak egy kis buli – vetette fel újra a témát Phoebe. – Néhány barát, italok és harapnivaló, hogy megünnepeljük az új életed kezdetét.

– Még meggondolom – válaszolta Charlie kitérően, majd visszament a ház hátsó részében lévő világos, otthonos konyhába.

Mindig is szerette ezt a helyiséget, a sárgára festett falakat, a fából készült szekrényeket és az ugyancsak sárga függönyöket. Nehéz lett volna elképzelni nagyobb kontrasztot a kensingtoni lakása ultramodern konyhájához képest.

Sóhajtva lehuppant egy székre, és nagyanyja macskája azonnal az ölébe ugrott. Szomorúan megsimogatta, és újra a közelgő válásra gondolt. A nagyfi figyelmeztette, hogy ne kössék meg olyan gyorsan azt a házasságot, de nem hallgatott rá.

Ebben a pillanatban megcsörrent a mobilja, és fogadta a hívást.

– Igen?

– Charlotte Samuelsszel beszélek?

– Én... igen. Mi a baj?

– Attól tartok, baleset történt, és...

2. FEJEZET

– Hogy van Matteo Harrington? – kérdezte Charlie a recepcióspult mögött álló hölgytől, aki egy közeledő orvos felé fordult.

– Doktornő, meg tudja mondani, hogy van Matteo Harrington?

– Maga Charlotte Samuels? Üdvözlöm, dr. Lewis vagyok. Mr. Harrington nagyon szerencsés volt. Súlyos agyrázkódása van, és néhány bordája is eltört, de lehetett volna rosszabb is.

Aggódva nézett Charlie-ra, aki hirtelen megszédült. Egy székhez vezette, amire a lány reszkető lábbal lerogyott. Aztán zavartan nézett a doktornőre.

– Nem értem... Miért van itt egyáltalán Matteo? Azt hittem, Londonban tartózkodik. Mi történt?

– Biztos vagyok benne, hogy a rendőrség többet fog majd mondani. Amennyire én tudom, az autója kisodródott a kanyarban, talán azért, mert megpróbált kikerülni egy akadályt.

Charlie a fejét ingatta.

– Matteo kitűnő sofőr, és soha nem lépné túl a sebességhatárt. Láthatnám őt?

– Igen, természetesen. Ne aggódjon, rosszabbul néz ki, mint amilyen valójában az állapota. Tökéletes pihenésre van szüksége, nem szabad felizgatni. Viszont biztos vagyok benne, hogy örülni fog, ha látja önt, mert kérdezősködött maga után.

Tényleg? Pedig Charlie úgy vélte, hogy ő az utolsó ember a világon, akit a férfi látni szeretne.

– Köszönöm szépen.

Egy nővér végigvezette a hosszú folyosón, aztán egy ajtó előtt megálltak.

– Ott bent fekszik – mondta, és elsétált.

Charlie igyekezett összeszedni magát, mielőtt az ajtó kilincsére tette volna a kezét, aztán tétován belépett. A halvány fényben a tekintete azonnal az ágyra és a benne fekvő betegre esett, akiből csövek lógtak ki. Közelebb lépett, és alig tudott elfojtani egy ijedt kiáltást, amikor felismerte Matteót. Csukva volt a szeme, és nagyon sápadtnak tűnt. A fejét bekötözték, de furcsa módon így még vonzóbbnak tűnt, mint máskor. Markáns vonásai és a kötés alól kikandikáló göndör, sötét haja kiemelte férfiasságát. Charlie nyelt egyet, és érezte, hogy a szíve izgatottan kalapál.

Matteo tökéletesen békésnek tűnt. Charlie óvatosan az ágyhoz húzott egy széket, és leült rá, anélkül hogy levette volna a szemét a férfiről.

– Szia! – szólalt meg hirtelen Matteo, és a lányra nézett.

Lágy mosoly játszott az ajka körül.

– Neked is szia – válaszolta Charlie, és próbálta visszanyerni a nyugalma. – Most beszéltem egy doktornővel. Azt mondta, hogy hamarosan jobban leszel. – Egy pillanatra szünetet tartott, majd hozzátette: – De eléggé ránk ijesztettél.

– Sajnálom. – A férfi megfogta a lány kezét. Charlie hátán borzongás futott végig, mert a férfi érintése éppoly ismerős volt, mint amennyire tilos. – Fogalmam sincs, hogyan történhetett. Talán kikerültem egy nyulat. – Matteo a homlokát ráncolta. – Hogy őszinte legyek, nem emlékszem rá.

– Hová tartottál?

Charlie semmit sem tudott a férfiről, már nem volt az élete része. A múltjához tartozott, Matteo ennek ellenére az ő telefonszámát adta meg a doktornőnek. A férfi most erősebben szorította a kezét.

– Hiányoztál, Charlotte. Persze tudom, hogy balszerencsét jelent, ha az esküvő előtt látom a menyasszonyt, de...

Várjunk egy percet...

– Esküvő? – suttogta a lány, és Matteo zavartan nézett rá.

– Mióta vagyok kórházban? Ugye nem kellett lemondanunk az esküvőt?

– De Matteo, már egy éve házasok vagyunk! – És hamarosan el fogunk válni, tette hozzá Charlie majdnem, de lenyelte a mondatot, amikor látta, mennyire megdöbbsent a férfi. – Nem emlékszel?

Matteo Harrington a homlokát ráncolta, és így szólt a kedves doktornőhöz:

– Természetesen tudom, ki a miniszterelnökünk, és el tudok számolni tízig. Jól vagyok, csak van egy kis memóriazavarom. Nem emlékszem néhány dologra, ennyi az egész!

Néhány nagyon fontos dologra. Mint például arra, hogy ő és Charlie már házasok. Hogy lehet, hogy már június van? Akkor már egy éve annak, hogy meghódította a lányt. Az első pillanattól tudta, hogy ő élete szerelme. Mindketten tudták, még akkor is, ha a tarka ruhás, temperamentumos fiatal nő színes csíkokkal a hajában egyáltalán nem volt az esete. De Matteo úgy érezte, mintha hazaért volna, akárcsak Charlie. Addig Matteo nem igazán hitt a sorsban, de aztán...

Sajnos, az esküvőre egyáltalán nem emlékezett. Vagy a nászútjukra.

– És most mi lesz? – kérdezte Charlie aggódva.

A doktornő felsóhajtott.

– Az amnézia sokkal gyakoribb, mint azt a szappanoperák elhitetik velünk, és minden eset más és más. Mr. Harrington súlyos agyrázkódást szenvedett, és ez mindenképpen azt jelenti, hogy pihenésre van szüksége. Semmi munka és semmi idegeskedés. Akkor az emlékezete idővel biztosan visszatér.

– Semmi idegeskedés... – motyogta Charlie.

– És semmi munka? – szólt közbe felháborodottan Matteo. – De hát hogy képzeled? Én vagyok a *Harrington Industries* vezérigazgatója, dr. Lewis. Nem hagyhatom magára a vállalatot!

– Akarja, hogy jobban legyen? Akkor azt javaslom, hogy ne írjon e-maileket, ne telefonáljon, ne dolgozzon, amíg meg nem gyógyul. Ehelyett azt javaslom, hogy vegyen ki egy kis szabadságot. Ellenkező esetben fennáll a veszélye, hogy rosszabbodik az állapota.

Matteo megrázta a fejét.

– Ez lehetetlen! Természetesen igyekszem majd kevesebbet dolgozni, de...

Elhallgatott, amikor Charlie megfogta a kezét, és megszorította.

– Matteo, hajszal híján meghaltál! – Hallotta, ahogy a hangja megrepeg. – Kérlek, most az egyszer hallgass rám! Vannak fontosabb dolgok is, mint a munka. Például te fontosabb vagy.

A férfi éles pillantást vetett rá. Charlie komolyan gondolja ezt? Hiszen tudja, milyen lényeges számára, hogy mindent kézben tartson.

De aztán meglátta, hogy a lány szemében könnyek csillognak, és lelkiismeret-furdalása támadt. Kérdően nézett a doktornőre.

– Mennyi időről lenne szó?

– Hogy mennyit kellene pihennie? Nos, véleményem szerint legalább két hetet. Engedélyezzen a testének és az agyának egy kis pihenőt. Akkor fokozatosan visszatér az emlékezete.

Matteo nagyot sóhajtott.

– Rendben, maga nyert. Megteszek minden tőlem telhetőt.

Látta, hogy Charlie mennyire megkönnyebbül.

– Tényleg?

– Örülsz, *cara*?

– Persze.

– Nos, akkor most elbocsátom magam, és hazamegyünk. Azt hiszem, már így is eleget raboltuk dr. Lewis idejét, nem?

Matteo megpróbált felkelni az ágyból, de összereszt, mert törött bordái hevesen tiltakoztak. Csak nehezen fojtott el egy fájdalmas kiáltást.

– Jobb szeretném, ha ma este még itt maradna megfigyelésre – mondta a doktornő, és Charlie bólintott.

– Azt is ki kell találnunk, hogy mi lenne a legjobb helyszín a pihenésre – mondta a lány Matteónak.

– Nem hiszem, hogy vissza kellene menned Londonba. Túlságosan veszélyes, mert akkor hamarosan újra dolgozni kezdenél.

– Igaz – ismerte el Matteo. – És mi a helyzet a házaddal? Úgy értem, a nagymamádéval?

Feltételezte, hogy Charlie már régen elhagyta egykori otthonát, és hozzá költözött. De

meglepetésére a lány a fejét rázta.

– Nem, ott túl zajos. A szomszédban építkeznek. – A doktornőhöz fordult. – Matteo repülhet?

– Hosszú útra nem menjen, egyébként nincs ellene kifogásom. A lényeg, hogy ne üljön folyton a monitor előtt.

– Mit szólna Olaszországhoz? Matteónak van egy villája az Amalfi-parton. Az megfelelne?

– Amalfi? – A doktornő elmosolyodott. – Ott voltam nászúton a férjemmel. Valószínűleg nincs jobb hely a kikapcsolódásra. Mindazonáltal nem tudom eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos, hogy Matteo pihenjen. És hogy távol tartsa magát a hírektől. Ha sikerül néhány hétig csak az itt és mostban élnie, hamarosan visszatér az emlékezete. Csak lazítson, és érezze jól magát!

Amalfi. Olaszország. Otthon... Bár Matteo Londonban született és nőtt fel, számára Olaszország mindig is az otthont jelentette. Sóhajtvá lehunyta a szemét, és úgy vélte, már érzi is a nap melegét és a citromfák illatát a tenger sós levegőjével keveredve. A varázslatos tengerpart intenzív színei jelentek meg lelki szemei előtt, és érezte, hogy legbelül lassan megnyugszik.

– Mi is ott voltunk nászúton – mondta, és Charlie-ra mosolygott. De aztán észrevette a lány zárkózott arckifejezését, és aggódva megkérdezte: – Jól emlékszem, ugye?

Charlie megrázta a fejét.

– Nem. Eredetileg tényleg oda akartunk menni, de csak Párizsig jutottunk el, mert egy üzleti tárgyalás közbeszólt.

– Ó, nagyon sajnálom – felelte Matteo őszintén megütkezve.

– Nem kell sajnálnod.

A férfi ösztönösen megérezte, hogy valami nincs rendben. Bár házasok, de úgy viselkednek, mint két idegen.

– Akkor jó ötlet, hogy oda megyünk. Mintha a második nászútunk lenne.

Charlie-ra mosolygott, de ő kerülte a tekintetét. Igen, itt valami nagyon nem stimmel.

– Hát persze – mondta a lány. – Remek ötlet!

3. FEJEZET

– Micsoda? – Phoebe a borospoharát épp a szájához emelte, de megdermedt mozdulat közben. – Megőrültél?

Charlie a konyhaasztalra dobta a táskáját, leült a szemközti székre, és magának is töltött egy kis bort. Fogalma sem volt, mit válaszoljon.

– Furcsa lenne, ha nem kísérném el. Különbén is, az orvos azt mondta, nagyon fontos, hogy valaki vigyázzon Matteóra, hogy tényleg pihenjen.

Phoebe segítséget kérően a nagyanyjára nézett.

– Hallod ezt, nagy? Nem hiszem el! Tényleg azt akarod, hogy felsoroljam az okokat, amiért ez nem jó ötlet? Először is válófélben vagytok. Másodszor úgy volt, hogy pénteken repülsz Vietnámba. Mit gondolsz, Lexi mit fog szólni?

Charlie nagyot kortyolt a borból, és elfogadta a tányér levest, amit a nagyanyja nyújtott át neki.

– Nagyon finom az illata, nagy, köszönöm szépen. – Aztán visszafordult az unokatestvéréhez. – Ami Lexi illeti, meséltem, hogy beleszeretett egy új-zélandi szörfösbe. Valószínűleg nem bánja, ha nem megyek vele. Matteo pedig úgy tűnik, semmit sem tud a válásról. Még az esküvőnkre sem emlékszik. Azt hiszi, hogy még mindig tavaly van, és csak most fogunk összeházasodni.

– De ez nem igaz! – felelte Phoebe élesen. – Sok minden történt időközben, és túl sok időt vesztegettel el vele. Nem tartozol neki semmivel!

– Talán nem, de még mindig házasok vagyunk, és felelősnek érzem magam érte, legalábbis addig, amíg fel nem épül az agyrázkódásból. Annak idején megígértem, hogy jóban-rosszban kitartok mellette, és nem szegem meg a szavam.

De ez nem győzte meg az unokatestvérét. Phoebe megrázta a fejét, és komoran válaszolt:

– Ha engem kérdezel, ez az évszázad legrosszabb ötlete.

Charlie megdörzsölte fáradt szemét, és észrevette, hogy az adrenalin, amely a kórházi látogatás után még mindig ott lüktetett az ereiben, lassan eltűnik a szervezetéből.

– Phoebe, tudom, hogy jót akarsz, és igazán nagyra értékelem. De ezt kell tennem. – Tétovázott, kereste a megfelelő szavakat. – Tudod, egyszerűen csak helyesen akarok cselekedni. Rühellem, hogy a házasságunk kudarcot vallott, rühellem, ami velünk történt, és hogy nem találtam megoldást. – Újabb nagy kortyot ivott a borból, és megrázta a fejét. – El sem tudod képzelni, hány éjszakán át feküdtem ébren, és éltem át újra minden vitát, minden pillanatot, amikor nem értettük meg egymást. És folyton azt kérdezgettem magamtól, hogyan csinálhattam volna jobban.

– Tényleg azt hiszed, hogy ez a helyzet újra összehoz titeket? – Phoebe olyan szörnyülködve beszélt, mintha Charlie azt mondta volna, hogy a Marsra indul. – Hogy a férjed újra az a Matteo lesz, aki az esküvő előtt volt, mintha csak megnyomnál egy reset gombot? Tudom, hogy szereted őt, de...

– Nem.

Persze hogy nem hiszi azt, nem olyan naiv. Már nem. Bár szívesen hitte volna, mert akkor azt tehetnék, amit a férfi javasolt: második nászútra mehetnének. Amikor eszébe jutottak a szeretkezéseik, önkéntelenül elpirult. Az eszével tudta, hogy vége, de a szíve és a teste még nem állt készen.

– Nem – ismételte meg nyomatékosan. – Ahhoz már túl késő. De az, hogy a szép kezdet után minden ilyen keserű és szomorú lett... hihetetlenül fáj. – A szívére szorította a kezét. – Ha most segítek Matteónak, ha helyesen cselekszem, talán pontot tehetek ennek a szerencsétlen históriának a végére.

– De...

– Elég volt, Phoebe! – szólalt meg a nagyanyjuk, aki szokás szerint a tűzhely melletti hintaszékben ült. – Charlie döntött, és ezt tiszteletben kell tartanod. Véleményem szerint van némi igazsága. De vigyáznod kell magadra, drágám! Már így is sok mindenben mentél keresztül.

– Nos, úgy tűnik, rajtam is múltott – válaszolta Charlie, és bánatosan elmosolyodott. – De köszönöm, hogy soha nem olvastad a fejemre.

– Mint például?

– Nem mondtad, hogy kezdettől fogva tudtad, mi lesz a vége. És hogy felajánlottál egy helyet, ahová visszatérhetek.

– Ez csak természetes. Ez a te otthonod is. És mindig is az lesz, amíg szükséged van rá.

Az otthona és a menedéke. Charlie hálásan nézett körül a hangulatos, barátságos konyhában.

Phoebe és ő itt nevelkedtek tizenéves koruk óta. Unokatestvére szülei a Királyi Légierőnél szolgáltak, és gyakran áthelyezték őket. Charlie édesanyja pedig diplomata volt, és neki is állandóan váltogatnia kellett a munkahelyét. Charlie utálta a diplomácia merev illemszabályait, és amikor a nagyanyja elújságolta, hogy Phoebe hozzá költözik a középiskola utolsó éveire, a szülei tiltakozása ellenére ő is ugyanígy tett.

– Mi a terved? – érdeklődött a nagyi. – Először Londonba akarsz menni Matteoval, mielőtt Olaszországba repülnétek?

A „terv” szó enyhén szólva túlzásnak tűnt a spontán meghozott döntést követően.

– Észszerű lenne Londonban tölteni egy éjszakát – válaszolta Charlie. – Csak az a baj, hogy akaratlanul is hazugságok hálójába keveredtem. Elvégre a holmim már nincs a londoni házban. Nem az ékszerekről és a drága ruhákról beszélek. Ki tudja, hogy azokkal mit csinált Matteo? Hanem a fényképeimről, a könyveimről, a festményről, amit anyától és apától kaptam. Mindez már itt van, és Matteo biztosan észrevenné.

– Szóval holnap egyenesen Olaszországba repültök?

Charlie bólintott.

– Amint Matteo kijön a kórházból. Beszéltem telefonon Jóval, az asszisztensével, ami kicsit kínos volt, mert biztos vagyok benne, hogy ő adta be a válási papírokat. De amikor elmeséltem, mit mondott az orvos, nagyon segítőkésznek mutatkozott. Szerzett egy sofőrt, aki holnap elvisz minket a repülőtérre. A *Harrington Industries* gépe ott fog várni minket. – Újabb korty bort ivott. – Úgy tűnik, mégiscsak vannak előnyei annak, ha valaki egy gazdag ember felesége.

– Igen, és mi lesz aztán? – Phoebe a borosüvegért nyúlt, és töltött magának még egy pohárral. – Mindannyian tudjuk, hogy Matteo nem tud megválni a mobiltelefonjától, a tabletjétől és a laptopjától. Hogy a fenébe fogod megakadályozni, hogy megnézzze az e-mailjeit, és megtudja az ügyvédjétől, hogy elindult a válóper? Megértem, hogy azt hiszed, helyesen cselekszel, de ez nem fog működni.

– Ne aggódj, erre már én is gondoltam! – Charlie tudta, hogy az unokatestvérének igaza van. Nem attól tartott, hogy kiderül, válófélben vannak, hanem attól, hogy Matteo munkamániás, és egyszerűen nem tud lazítani. Az egyetlen megoldás egy újabb hazugság. – A kórház odaadta nekem az összes holmiját. Majd azt mondom Matteónak, hogy minden tropára ment a balesetben, és Jo majd küld neki új mobilt.

– Elrabolod és teljesen elvágod a külvilágtól? Nem rossz ötlet, meg kell hagyni! – Phoebe elismerően fűtötyentett.

– Nem rabolom el! – tiltakozott Charlie, de tudta, hogy az unokatestvére rátapintott a lényegre. – Az olaszországi ház Matteóé, és beleegyezett, hogy odamegy. Magammal viszem a holmiját, és amint visszanyeri az emlékezetét, átadom neki. De a következő néhány hétben minden kapcsolattartás rajtam keresztül fog történni. Nagyon örülök, hogy az asszisztense ebben egyetért velem. És ne feledd, van egy limuzinunk sofőrrel meg egy magánrepülőnk, ami mindent megkönnyít.

– Igen, valószínűleg. – Phoebe ábrándosan a távolba meredt. – A magánrepülőnk nem tartoznak az én világomba. Bár nem bánám, ha odatartoznának.

Charlie a fejét ingatta.

– Hidd el, vannak rosszabb dolgok is, mint turistaosztályon utazni.

– Csak hiszed! A legutóbbi vietnámi repülőutam kész rémálom volt. – Phoebe tekintete Charlie bal kezére esett, a gyűrűsujján lévő világosabb csíkra. – Még jó, hogy nem adtad el a gyűrűket. Furcsa lesz újra viselni, nem?

Charlie gyomra görcsbe rándult, és a jobb kezét ösztönösen a baljára tette.

– Megmondom Matteónak, hogy szűkíteni vittem őket, mert mostanában sokat fogytam.

– Úgy tűnik, tényleg mindenre gondoltál. Rendben, ha tényleg ezt akarod csinálni, természetesen támogatlak. Csak szólj, ha segítségre van szükséged, jó? Nem bánnám, ha néhány napot egy olaszországi villában tölthetnék.

– Köszönöm, Phoebe. El sem tudom mondani, milyen sokat jelent ez nekem. – Charlie nagyot ásított, és hirtelen rájött, mennyire fáradt. – Rendben, most pedig megyek aludni. Nehéz napom volt, és holnap hosszú utazás vár rám. – Felállt, és megpuszilta a nagyanyját meg Phoebe-t. – Nagyon korán kelek, de amint Amalfiba érünk, felhívlak. Jó éjszakát!

Az ajtóhoz ment, és hirtelen visszatértek a kétségei. Vajon tényleg helyesen cselekszik, vagy ez a megtévesztés még több szenvedéshez vezet? De a doktornő világosan fogalmazott. Matteónak mindenekelőtt pihenésre és stabilitásra volt szüksége. Amint jobban érzi magát, mindent el fog magyarázni neki, és ő biztosan meg fogja érteni. Ha mégsem, a férfi akkor sem okozhat már neki fájdalmat. Azok az idők elmúltak.

Legalábbis remélte.

– Nem értem, miért nem vett nekem Jo mobiltelefont. Érti a dolgát, és általában semmiről sem feledkezik meg – mondta Matteo a limuzin hátsó ülésén hátradőlve.

A kezét az ölébe ejtette, ami nagyon furcsának tűnt, mert különben mindig volt valami a kezében, legyen az mobiltelefon, laptop vagy kormánykerék. Nem is emlékezett, mikor volt az utoljára, hogy semmit sem csinált. De aztán a karján lévő zúzódásokra esett a tekintete, és eszébe jutott, hogy ez most nem nyaralás. A fizikai fájdalom nem is annyira zavarta, sokkal inkább az egész helyzet. Az emlékek hiánya, a doktornő utasítása, hogy pihenjen, hogy kicsúszott a kezéből az irányítás... Nyugtalanul fészkelődött az ülésen, nem törődve sajtó bordáival.

– Enyhe kifejezés, hogy érti a dolgát – válaszolta Charlie. – Bepakolta a bőröndjeinket, megszervezte a repülést, az autót a kórházból és ezt a limuzint itt, hogy elvigyen minket a villába. És mindezt alig huszonnégy óra leforgása alatt. Arról is gondoskodott, hogy semmiben ne szenvedjünk hiányt, és közölte a nagyapáddal, hogy két hét teljes nyugalomra van szükséged. A mobil aligha probléma, nem igaz? Főleg, mivel az orvos megtiltotta, hogy használd.

– Igen – ismerte el Matteo –, természetesen igazad van.

Ismét hátradőlt, és az elvonuló tájat nézte, amely egyre fantasztikusabb lett, mióta maguk mögött hagyták Nápolyt. Most a híres Amalfi-part mentén utaztak dél felé, és ennek tulajdonképpen örülnie kellett volna. De nem tudott megnyugodni, mert Charlie szavaiban zavarta valami.

– Nem te magad beszéltél a nagyapámmal?

Charlie a táskájáért nyúlt, és kerülte a férfi tekintetét.

– Nem volt rá időm. Amint megérkezünk a villába, felhívom.

Matteo éles pillantást vetett rá, valahogy furcsának találta a választ. De végül is egy egész év kiesett az emlékezetéből, mintha kitörölték volna. És tudta, hogy a nagyapja tavaly beteg volt. Arra is emlékezett, hogy csöppet sem örült az elsietett esküvőnek. Hogy amiatt, mert Charlie tanár volt, nem pedig gazdag örökös, vagy egyszerűen túl gyorsnak találta a tempót, arra már nem emlékezett. De tisztán látta a lelki szemei előtt azt a jelenetet, amikor dühösen megvádolta őt, hogy szikrányival sem jobb az apjánál.

Gyorsan elhessegette az emléket.

– Charlie, ugye nem titkolsz előlem semmit? – kérdezte. – Vagy van valami, amit tudnom kellene? A nagyapám jól van?

Charlie a férfira nézett, és bólintott.

– Kérlek, ne aggódj! Jól van, de...

– De?

Charlie az alsó ajkába harapott.

– Tavaly enyhe agyvérzést kapott. Ez volt az oka, hogy lemondtuk a nászutunkat, nem pedig egy üzleti tárgyalásod. De most már a legjobb egészségnek örvend. – Sajnálkozva elmosolyodott. – Természetesen még most sem örül, hogy engem vettél feleségül, ezért nem is akartam beszélni

vele, inkább Jóra hagytam. Ő jobban kijön vele, mint én.

Matteo hallgatott, és elgondolkodott a lány szavain, amelyek nem igazán űzték el gyötrő kétségeit. Tényleg helyes, hogy most a villába megy pihenni? Nem a cégével és a nagypapjával kellene törődnie?

Úgy tűnt, Charlie megérezte, mire gondol.

– Figyelj! – mondta gyengéden. – Természetesen mindannyian reméljük, hogy az emlékeid hamarosan visszatérnek, de ha nem így lesz, előbb-utóbb akkor is visszamész dolgozni. Tudom, milyen nehéz neked a semmittevés, de jelenleg nincs más választásod, pihened kell. Mert ugye fel akarsz épülni?

Matteo elkomorult, de aztán bólíntott.

– Persze.

Hátradőlt az ülésen, és alaposan szemügyre vette a feleségét.

Úgy vélte, hogy látta már ezt az ötvenes évek stílusát tükröző mentazöld háromnegyedes nadrágot és a rózsaszín felsőt, amelyet hozzá viselt. De vékonyabbnak tűnt, mint amire emlékezett, és a szeme alatti árnyékok sem kerülték el a figyelmét. Remélhetőleg ez az elmúlt huszonnégy óra eseményeivel függ össze, és nem olyasmivel, amiről nem tud. De volt egy sokkal nagyobb változás is. Amikor utoljára látta a lányt, platinaszőke haja volt, kék csíkokkal. Azóta rövidebbre vágatta, mézszőkére festette rézszínű tincsekkel. Elegánsabb, de neki hiányzott a kék.

– Mikor változtattad meg a hajad?

Charlie nevetett, és megsimogatta vállig érő fürtjeit.

– A hosszú haj jól állt nekem tanárként, de a hivatalos vacsorákhoz és rendezvényekhez, amelyeken te meg én részt vettünk, kicsit felnőttebbnek, profibbnak kellett lennem.

– Nagy kár. Nekem a régi jobban tetszett.

Hirtelen belé vágott egy ijesztő gondolat: valójában egyáltalán nem ismeri a feleségét.

A feleségét... Matteo mindig is tudta, hogy egy nap meg fog nőszülni. Elvégre a bárói cím és természetesen a vállalat volt a tét. Kötelessége volt családot alapítani, de abból indult ki, hogy a saját társadalmi köreiből választ majd feleséget, és tisztességes, talán kissé unalmas életet fog élni, ahogy az tőle és a pozíciójától elvárható.

De aztán Charlie belépett az életébe, és mindent felforgatott. Az újságok is sokat foglalkoztak viharos szerelmükkel és a lány életével, amely annyira különbözött az övétől.

Először a vállalat recepcióján pillantott meg őt, és azonnal lenyűgözte. Egy hetvenes évekbeli, kasmírmintás ruhát viselt, szőke hajában pedig lila csipke volt.

Beszélgésbe elegyedtek, és a férfi spontán meghívta vacsorázni. Aznap este a lány mesélt neki a vidéki életről. Tevékeny tagja volt az ottani közösségnek, táncórákat adott, és segített a nagypapjának főzőtanfolyamokat szervezni szingliknek.

Két nappal később már az ágyban kötöttek ki, és egy hét múlva Matteo rájött, hogy beleszeretett a lányba. Alig két hónappal később megkérte a kezét, és rá három hétre tervezték az esküvőjüket.

Matteo úgy érezte, mintha Charlie színt vitt volna meglehetősen egyhangú életébe. Most először nem törődött a nagypapja figyelmeztetésével vagy a barátai megrökönyödésével, amikor megpillantották a lányt vintage ruháiban. Charlie ugyanakkor magától értetődő természetességgel mozgott ezekben az illusztris körökben is, elvégre az anyja diplomata volt. Közben fütyült erre az egész álszent világra, ahol a látszat fontosabb volt a valóságnál. Mutatott egy másik utat, ami arról szólt, hogy a pillanatnak éljen, és ezt Matteo nagyon izgalmasnak találta.

Már több mint egy éve házasok, de szinte alig emlékszik valamire, gondolta most. Szívából remélte, hogy ez csak átmeneti amnézia.

És még ha voltak is kétségei, tudta, hogy Charlie-ban megtalálta álmai nőjét. Alig tudta kivárni, hogy kiderítse, mit is jelent ez pontosan.

4. FEJEZET

Bár Charlie sok éven át tanult táncot és színészetet, rájött, milyen nehéz számára az improvizáció. Valahányszor Matteo megszólalt, főleg ha kérdést tett fel, összerezett, és úgy érezte, mintha rajtakapták volna valami turpisságon. Ugyanakkor a férfi végre érdeklődést mutatott iránta, és ez pontosan az volt, amire mindig is vágyott.

Charlie kinézett a limuzin ablakán, és a csodás tájat bámulta, amely mellett elhaladtak. Észrevette, hogy a fáradtsága lassan elszáll. A keskeny, kanyargós tengerparti úton haladtak, és mélyen alattuk ott csillogott a kék különböző árnyalataiban a tenger.

Vett egy mély lélegzetet. Arra gondolt, hogy alig várja a következő néhány napot ezen a gyönyörű helyen. A békesség úgysem tart örökké. Matteo előbb-utóbb visszanyeri az emlékezetét, vagy ha nem, mindent el kell mondania neki. Akárhogy is, haza fog menni, és ki tudja, mikor lesz alkalma újra eljönni ide. Annak idején nem ő maga mondta, hogy ki kell élvezni a pillanatot?

– Milyen szép itt – szólalt meg, és a szeme csillogott. – Az anyai nagyapád hagyta rád a villát, ugye?

Matteo bólintott.

– Igen, a családnak generációk óta van itt földje. Őszintén szólva meglepett, hogy rám hagyta a villát, mert nem álltunk különösebben közel egymáshoz. Talán ezzel a házzal ide akart kötni, mert az olasz nagyszüleim, különösen a nagyapám mindig is nehezményezték, hogy túlságosan brit vagyok.

– Milyen tekintetben?

Charlie ránézett a férfira, és nem tudta levenni róla a szemét. Még mindig nagyon sápadt volt, olívaszínű bőre most szürkésnek tűnt, és mogyoróbarna szeme mintha elvesztette volna minden fényét. Ennek ellenére még mindig ő a legjóképűbb férfi, akit valaha látott! Charlie legszívesebben megsimogatta volna sötét haját. De persze uralkodott magán, mindkettőjük érdekében.

– Nem tetszett neki, hogy Angliában születtem és nőttem fel, ráadásul még ott is maradtam, miután az anyám visszatért Olaszországba.

– De hát az anyád még gyerekkorodban elhagyott, nem? Nem volt más választásod.

Charlie soha nem beszélt a férfi anyjával, nemhogy személyesen találkozott volna vele. Az esküvőre sem hívták meg, ahogy Matteo családjának többi tagját sem. Az ő szülei sem tudtak eljönni a rövid határidő miatt. Ezért úgy döntöttek, hogy szűk körben kelnek egybe. Úgy tervezték, hogy később lesz egy nagy parti, de az valahogy nem jött össze. Utólag belegondolva, talán így volt a legjobb.

– Képtelen volt gondoskodni rólad, nem? Az apai nagyapád kapta meg a felügyeleti jogot?

Matteo megrázta a fejét.

– Elvileg az apámé volt a felügyeleti jog, de mivel egy gyerek nem illett bele az életébe, az apjánál hagyott. Aztán amikor az anyám újra férjhez ment, már elég idős voltam ahhoz, hogy válasszak, és én Angliát választottam. – Megvonta a vállát. – Szóval az olasz nagyapám nem tévedett nagyot.

– Nem akartál az édesanyáddal élni?

Milyen furcsa, hogy még soha nem beszéltek erről. Charlie tudta, hogy Matteót a nagyapja nevelte – már ha a bébiszittereket és a későbbi bentlakásos iskolát nem számítjuk –, de azt nem, hogy lett volna lehetősége az anyjával élni, de visszautasította. Nem csoda, hogy a házasságuk tönkrement – soha nem beszéltek az igazán fontos kérdésekről.

– Nem erről volt szó. Tudtam, hogy az apám soha nem lesz képes átvenni a *Harrington Industriest*, ezért nekem kell megtennem. A nagyapám nem véletlenül gondoskodott arról, hogy megfelelő nevelést kapjak.

Azzal, hogy bentlakásos iskolába küldtek, mielőtt még be tudtak volna kötni a cipődet, gondolta Charlie, de nem mondta ki hangosan. Különös egybeesésnek tűnt, amikor kiderült, hogy

mindkettőjüket a nagyszülei nevelték, amíg a szülei külföldön tartózkodtak. De Charlie hamar felismerte, hogy az ő szeretetteljes otthona a nagymamájánál nem is állhatott volna távolabb Matteo rideg valóságától. Őt bentlakásos iskolába küldték, az anyja új családot alapított, az apja pedig egy öregedő playboy hírében állt. Ezért akarta Charlie megadni neki azt a szeretetet, amit gyerekkorában sohasem kapott meg. De kudarcot vallott, a férfi sebei túl mélyek voltak ahhoz, hogy valaha is begyógyuljanak.

– Remélem, tudták, hogy a döntésed ellenére büszke voltál az olasz gyökereidre.

– Büszke? Persze hogy büszke vagyok rá. De tizenéves korom óta alig jártam Olaszországban. És alig használom a villát, ami miatt büntudat gyötör. Az anyám gyakrabban tartózkodik ott, mint én. – Matteo a felesége keze után nyúlt, és megszorította. – Örülök, hogy most ellátogatunk ide, még ha egy agyrázkódás kellett is hozzá.

Charlie rádöbrent, mennyire jólesik neki a férfi közelsége. Úgy hiányzott a gyöngédsége, mint a levegő, amit belélegez.

– Beszelnünk kellene a prioritásaidról – mondta mosolyogva. – Elég furcsa, hogy majdnem meg kellett halnod ahhoz, hogy végre elmehess nyaralni.

A férfi viszonzta a mosolyát, és erősebben szorította a kezét.

– Bármit megteszek, ha velem maradsz.

– Én... – Charlie mély levegőt vett, majd gyorsan témát váltott: – Ó, nézd csak, milyen szép! – Kimutatott a kocs ablakán arrafelé, ahol egy gyönyörű kisváros húzódott meg a hegy lábánál, fehér házakkal és kikötővel.

– Ez Amalfi – mondta Matteo. – Alig várom, hogy megmutassam neked a környéket. Itt a legjobb a hal az egész világon. A fagyaltról nem is beszélve.

– Egész nap fagyira vágytam – mondta Charlie, és a tájat bámulta, amíg végre elérték úti céljukat, Ravello városát.

Matteo végig magyarázott, és látszott rajta, mennyire örül, hogy újra itt lehet.

– Az a Villa Rufolo – mondta, és a sziklák szélén álló látványos épületre mutatott, amelyet gondozott park vett körül. – Minden évben zenei, tánc- és filmfesztiválok rendeznek itt. Világhírű művészek lépnek fel. Mindenképpen nézzünk be oda, mert különleges műsorokat látni.

– Jól hangzik, feltéve, hogy addigra felépülsz. Kérlek, ne feledd, hogy az orvos megtiltotta a hangos zenét és erős fényeket!

– Nem felejtettem el, de még mindig úgy gondolom, hogy ezt az időszakot tekintsük a második nászutunknak. Úgy tűnik, hogy az első túl rövidre sikeredett. Azt javaslom, várjuk meg, amíg újra jobban leszek, és akkor menjünk el még néhány hétre nyaralni. Mit szólsz hozzá?

Mit mondhatna azon kívül, hogy fantasztikusan hangzik? Annak idején sem magánrepülőkről vagy limuzinokról álmodott, hanem arról, hogy együtt töltsenek minél több időt. Sajnos, ez csak álom maradt. De a sors most idehozta őket. Vajon tényleg van rá esély, hogy Matteo mostantól másképp fog élni, vagy a történelem megismétli önmagát?

Ravellónak mindenesetre varázslatos hangulata volt. Charlie megcsodálta a piazza bájos kávézóit és éttermeit. Miután maguk mögött hagyták a kisvárost, továbbhaladtak felfelé a dombon, amíg el nem értek egy kovácsoltvas kapuhoz, amely automatikusan kinyílt, ahogy közeledtek.

A kocsifelhajtót virágzó leanderbokrok meg bougainvilleák szegélyezték, és gyönyörű kontrasztot alkottak az előttük magasodó hófehér villával. Amint megálltak, Charlie kiszállt a kocsiból, és élvezettel szívta be a virágillatú levegőt. Az udvaron citromfák nőttek, a villa íves erkélyeiről pedig csodálatos kilátás nyílt a tengerre. Követte Matteót a házat körülölelő árnyas teraszra, amely közvetlenül a szikla szélén húzódott. Mellette jókora úszómedence volt márványlépcsőkkel.

Ennyi szépség láttán Charlie fájdalomra, amelyet már hónapok óta cipelt magával, csak fokozódott. Itt olyan boldogok lehettek volna!

Ebben a pillanatban Matteo odalépett hozzá, és átkarolta a derekát.

– Nos, mit szólsz?

– Ez a legszebb hely, amit valaha láttam.

– Akkor illik hozzád – válaszolta a férfi mosolyogva, és lehajtotta a fejét.

Charlie érezte a leheletét a nyakán, és minden eddiginél jobban kívánta, hogy ez a pillanat valódi legyen. A sors adott nekik egy második esélyt. Vagy eldobja ezt a lehetőséget, vagy beveti a színjátzó körben tanultakat: úgy tesz, mintha minden rendben lenne köztük.

De vigyáznia kell a szívére, mert egyszer már majdnem összetört. Semmilyen körülmények között nem engedheti, hogy még egyszer megtörténjen.

Matteo mélyen beszívta a virágok, a citromfák és a tenger sós illatát. Eszébe jutottak az unokatestvéreivel itt töltött nyarak, ahogy kóboroltak a parkban, vagy úsztak a medencében. Meleg estéken a felnőttek odakint ültek a teraszon, borozgattak és beszélgettek, amíg a gyerekek fáradtan el nem aludtak ott, ahol éppen voltak. Nehéz lett volna elképzelni élesebb kontrasztot a szigorú bentlakásos iskolával, annak minden szabályával és előírásával szemben. Mégis, Matteo végül hátat fordított a családjának, és helyette sok időt töltött a nagyapja irodájában. Öltönyt és nyakkendőt viselt, ahogy az egy üzletemberhez illik.

A semmittevással töltött hosszú, verőfényes napok a szüleinek valók: a playboy apjának vagy az anyjának, aki szintén csak az élvezeteknek él. Egy igazi Harrington nem élhet így, legalábbis ő így gondolta. De a szíve mélyén mindig is vágyott a napsütésre meg a melegre, és pontosan ez volt az, ami az első pillanattól elbűvölte Charlie-ban. A színes ruhái, a spontaneitása és a fékezhetetlen életkedve.

Most már hozzá tartozik, és együtt gyűjthetnek új emlékeket. Furcsa, de szinte úgy érezte, mintha ma lenne az esküvőjük napja. Még ha ez nem is igaz, csinálhatnak úgy, mintha ez lenne a második nászútjuk.

– Gyere, mindent megmutatok! – szólította meg Charlie-t.

A felesége feléje fordult.

– Van egy jobb ötletem. Egyedül felfedezek mindent, amíg te pihensz.

– Pihenni? – tiltakozott Matteo, bár érezte, milyen merev a nyaka, és hogy fájnak a bordái. – Nincs szükségem pihenésre. Csak a napra és erre a csodálatos kilátásra.

– De a doktornő mást mondott – válaszolta Charlie, és elővett egy listát a táskájából.

Matteo felnyögött. Nem is akarta tudni, mi áll rajta.

– Most egy kicsit sziesztázni fogsz – jelentette ki a felesége határozottan, és a hangja nem tűrt ellentmondást.

Matteo csüggedten megvonta a vállát, és követte a házba. A villa bejárati ajtaja tárva-nyitva állt. Maria, a házvezetőnő kedvesen üdvözölte őket, majd ijedten felkiáltott, amikor felfedezte Matteo sérüléseit.

– Isten hozta itthon, Signor Matteo! – mondta, és rögtön hozzátette: – De most pihennie kell. A bőröndjei már a szobájában vannak.

– Köszönöm, Maria – válaszolta a férfi. Tudta, ha nem áll a sarkára, Maria és Charlie úgy fognak bánni vele, mint egy halálos beteggel. – Van még a kitűnő limonádéjából és a házi süteményéből?

– Természetesen, azonnal hozom – válaszolta Maria, majd Charlie-hoz fordult. – *Signora*, magának esetleg a teraszra vihetek egy kis frissítőt és süteményt?

– Jól hangzik. És kérem, szólítson Charlie-nak! – Megvárta, amíg a házvezetőnő hallótávolságon kívülre került, aztán kíváncsian megkérdezte Matteót: – Kiskorod óta ismer?

– Valami ilyesmi. Egész életében itt dolgozott, és már régen nyugdíjba kellett volna mennie, de hallani sem akar róla. Ő gondoskodik itt mindenről, és a környéken lakik a családjával. Remélem, nem bánod, hogy nincs állandó személyzet.

– Egyáltalán nem – felelte Charlie nevetve. – Tudok teát főzni vagy ruhát mosni.

Követte a férfit az első emeletre vezető íves csigalépcsőn. Amióta Matteo megörökölte a villát, a saroklakosztály volt az övé, ahonnan a legszebb kilátás nyílt a tengerre. Itt volt a legnagyobb fürdőszoba, és tartozott hozzá egy gardrób is. Ahogy Maria mondta, Matteo bőröndje már ott volt. Az ablakokat szélesre tárták, hogy beengedjék a kellemesen meleg levegőt, az ágyat pedig frissen húzták.

– Hol van a csomagod? – kérdezte Matteo csodálkozva a feleségétől, miközben körülnézett.